

kelte Kommuner — jeg tror 4 eller 5 — som alle vel maa siges at høre til de mere velstillede Kommuner, og det er altsaa kun ganske enkelte Lærerebæder, som vilde have faaet lidt større Indtægter end de andre, og jeg synes ikke, at det paa nogen Maade kunde beklages, om der var saadanne enkelte Lærerebæder, som vare lidt bedre end andre — det er jo alligevel ikke store Summer, det drejer sig om. Men det følger af sig selv, at det ikke er et Punkt, jeg kunde falde paa at modsætte mig saaledes, at Lovens Gennemførelse blev afhængig deraf. Med Hensyn til Konsulenten maa jeg dog til de Udtalelser, som den ærede Ordfører fremkom med, sige, at naar han sagde, at jeg kunde undvære ham, tror jeg nok, jeg sagde, at jeg *til Nød* kunde undvære ham, og samtidig udtalte jeg, at jeg unægtelig vilde have sat stor Pris paa at faa en saadan Konsulent. Jeg udtalte, at naar en Minister ikke selv havde det personlige Kendskab til Skolevæsenet som en Mand, der har virket i Skolevæsenets Tjeneste enten som Lærer eller som Tilsynsmand, har, er det vanskeligt for Ministeren at undvære ham. Jeg tror ikke, mine Udtalelser ved den paagældende Lejlighed kunne anføres som Støtte for, at man skulde modsætte sig denne Paragraf; i alt Fald var det min Hensigt at anbefale Paragraffen og ikke gøre det modsatte. — Med Hensyn til Forslaget Nr. 14 om det andet Stykke, der skal indføres angaaende de 35,000 Kr. til de fri Skoler, maa jeg atter her gøre opmærksom paa, at ganske vist var der om dette Spørgsmaal for saa vidt opnaaet Enighed i Fællesudvalget, som der fra begge Sider fremkom Forslag, men disse to Forslag vare rigtignok forskellige, og det viste sig altsaa, at Fællesudvalget dog ikke blev helt enig paa dette Punkt. Iøvrigt skal jeg herom udtale, at ogsaa dette hører til de Punkter, hvortil jeg forbeholder mig min Stilling. Jeg haaber, der skal komme saadanne fortsatte Underhandlinger, under hvilke der ogsaa vil blive Tale om denne Sag. — Hvad § 33 angaar, er jeg ganske enig med Flertallet i, at man ikke kan gaa med til at stryge Tilskuddet til Kjøbenhavns Kommune. Det følger af sig selv, at jeg kan gaa ind paa Rettelsen i Ændringsforslag Nr. 16, thi, da den vedkommende Minister er Indenrigsminister, og „Ministeren“ ellers vilde forståas som Kultusministeren, er Rettelsen nødvendig.

Jeg skal derefter vende tilbage til Spørgsmaalet om Kaldelsen. Ja, dette Spørgsmaal har jo været Genstand for me-

gen Forhandling, og der er under denne Behandling kommen stærke og meget afgørende Udtalelser frem. Jeg tillader mig først at vende mig til den ærede Ordførers Udtalelser. Naar han talte om, hvorledes Bestemmelsen nu fortolkes, ser jeg ikke rettere end, at, hvis der sigtes til den meget omtalte Hørsted-Sag, er det en Fortolkning, som ikke er forskellig fra Ministeriets tidligere Fortolkninger. Og, naar den ærede Ordfører udtalte, at efter den nuværende Fortolkning kan ingen som helst Indstilling bestaa, at Indstillingsretten tabte al Betydning, skal jeg dog tillade mig at henvise til, at Erfaringerne paa de Aar, som ere forløbne, vise det modsatte. Som det er oplyst i Ministeriets Skrivelse, der er trykt i Betænkningen, har der i de forløbne Aar været omtrent 8000 Embeder ledige. Af de dertil svarende 8000 Udnævnelser er der 5 — altsaa 1 af hver 1,600 — hvor der er sket Indstilling til Ministeriet, fordi den kaldende Myndighed ikke var enig med den indstillende, og i det ene af disse 5 Tilfælde har Ministeriet givet den indstillende Myndighed Ret. Der bliver altsaa 4 Tilfælde tilbage. Det vil sige, at det er gaaet saaledes i de forløbne Aar, at af 2,000 Udnævnelser var der 1, hvor den indstillede Myndighed ikke fik sin Vilje. Naa, det ene Tilfælde er Hørsted. Om dette Embede har jeg udtalt, at det kan virkelig ikke nytte, man siger, Ministeriet har baaret sig ulovligt ad. Ministeriet fastholder det modsatte, nemlig, at det har haft Lovens fulde Medhold, og det er villigt til at lade denne Sag underkaste en Prøvelse over for dem, som have Retten til at afgøre denne Sag. Ministeriet kan dog ikke gaa ind paa at lade et enkelt Medlem af dette Ting, end ikke hele dette Ting, have den Myndighed, som tilkommer Domstolene. Naar Forholdet er dette, at der er en af 2,000 Udnævnelser, hvor den indstillende Myndighed ikke har faaet sin Vilje, ser jeg virkelig ikke, det med Rette kan siges, at Indstillingsretten ingen Betydning faar. Jeg maa bestemt fastholde, at der ikke er den allermindste Grund til at frygte for, at Forholdet skal blive anderledes i Fremtiden, end det har været hidtil, og jeg tror nok at turde sige, at det er det gennemgaaende hos de kaldende Myndigheder, at naar de kunne imødekomme Befolkningens Ønsker i saa Henseende, gøre de det helst. Det samme vil jeg, trods de stærke Angreb, der ere gjorte paa min Stilling til Sagen, fastholde, ogsaa er *min* Stilling. Jeg ser derfor ikke, der er nogen Grund til med saa stærke Ord